

er det, at de kunne overdrage det til, hvem de ville, og det samme ville Sundhedskommissionerne ogsaa kunne gjøre. Smidlertid kan der jo inden 3die Behandling findes en heldigere Form for § 1, saa vil Udvalget selvfølgelig søge at faae saadanne Forhold tilveiebragte, og jeg haaber i den Henseende paa det ærede Medlems Hjælp. Han syntes jo at antyde, at han ikke vilde være villig til at reise os Andre, som maaste kunde se mindre klart, end han, det mangeaarige parlamentariske Medlem og Læger. Jeg tror, at vi godt kunne stemme for Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1; thi deri er der ikke nogen saadan stor Principforskel, som der er paa de andre Punkter, hvor der har været Uenighed. Ændringsforslaget under Nr. 1 gaar ikke ud paa at indstifte saadanne, om jeg saa maa sige, meningsløse Forhold, som det ærede Medlem oprullede for os. Det gaar kun ud paa i dette Tilfælde at lægge Myndigheden hos Kommuneraadet; i andre Tilfælde kan den ligge hos Sundhedskommissionerne. Naar det ærede Medlem spørger Udvalget, hvor mange Kommuner der falder ind under denne Lov, og mener, at Udvalget bestemt maa have optalt dem, da skal jeg sige, at før saa vidt jeg har kunnet optælle dem, er der ikke en eneste Kommune, som for Tiden ikke falder ind under denne Lovbestemmelse, hvis den vedtages, idet jeg ikke tror, at der er een eneste Sundhedsvedtægt, som er saaledes affattet, at den kan kaldes fyldestgjørende i Henseende til det Tilshyn, som Lovforslaget her anordner. Men naar det ærede Medlem siger: Hvorfor skulle vi saa ind paa det, saa svarer jeg dertil: Ja; thi vi vilde ellers komme til at give forskellige Regler for Kjøbenhavn og maaste enkelte større Kjøbstæder og for Landet. En af Grundene til, at man fraveg Redaktionen af § 1, saaledes som den forelaa i Fjor, var den, at man ikke godt kunde sige: „Kommuneraadet“ i Kjøbenhavn, man maatte overlade det til Borgerrepræsentationen eller Magistraten, og saa fandt man — og det tror jeg er rigtig — at enten man overlader det til Borgerrepræsentationen eller Magistraten eller til Sundhedskommissionen, vil der ikke for Kjøbenhavns Bedkommende være Stort bundet eller tabt i noget af Tilfældene.

Berg: Da det ærede Medlems Udtalelser imod mig dels hvile paa Misforstaaelser og dels høre ind under § 1, hvortil der ikke for Tiden foreligger andre Forslag end det, der nu foreligger, skal jeg undlade at besvare det ærede Medlems Udtalelser, indtil der foreligger et andet Forslag til § 1, hvortil Bemærkningerne kunne knyttes.

Jeg haaber, det skal ske ved 3die Behandling.

N. J. Larsen: Jeg agter ikke at forlænge denne Diskussion synderlig, men vil blot tillade mig i Korthed at anbefale ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslag under Nr. 8. at § 8 udgaar, saa at Kjøbenhavns Kommune stilles paa samme Maade som Rigets øvrige Kommuner. Jeg finder det ikke ganske forsvaret, om vi vedtage en Lov om Tilshyn med Pleiebørn, som undtager den Kommune for Tilshyn, som yder det betydeligste Kontingent af samtlige Pleiebørn. Naar man siger, at vi saa maaste ingen Lov faae, saa er mit Svar dertil, at det vilde ikke være nogen større Ulykke om vi undgik at faae en Lov, som denne vilde blive, hvis den vedtoges, saaledes som den er foreslaaet af Udvalgets fleste Medlemmer, en Lov, som i sin § 1 overlader til Justitsministeriet at skjønde over, om Sundhedsvedtægterne ere fyldestgjørende — vort Skjøn gælder altsaa til Wandsbeck, Ministerens Skjøn kommer det an paa — en Lov, der dernæst undtager Landets største Kommune fra sit Tilshyn. Om vi ikke faae en saadan Lov, siger jeg, er ingen Ulykke. Hovedsagen er jo ikke, at vi faae Love, men at vi faae gode Love. Derfor vil jeg meget anbefale her at følge Udvalgets Mindretal, og jeg vil tillige slutte mig til den fremkomne Opfordring til Udvalget om, at det mellem 2den og 3die Behandling paany overveier, om det ikke er rigtigst at finde en Affattelse af § 1, der tager mere Hensyn til Lovgivningsmagten, end sket er ved den foreliggende Affattelse.

Da ingen Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

2det Stykke affattes saaledes:

„I alle Kommuner, hvor de gjældende Sundhedsvedtægter efter Justitsministeriets Skjøn ikke indeholde lige saa fyldestgjørende Bestemmelser om Tilshyn med Pleiebørn som denne Lov, bliver Tilshynet at føre efter følgende Forrifter“.

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 1 med den vedtagne Ændring, saalydende:

Alle Pleiebørn blive at undergive et offentligt Tilshyn indtil det fyldte 14de Aar.